

KIS LAP

PALKA SZINTE ELTEMETTE A KIS LEÁNYT. (Lásd a 146. lapon.)

EGYIK BAJBÓL A MÁSIKBA.

— Elbeszélés. —

(IX. folytatás.)

Jó öreg szülők — mit is tehettek egyebet? — megbocsátották a kis szeleburdi pajkos tréfáját s Palika, mint minden nagyobb csíny után, egy-két napig most is nagyon szépen csöndesen játszogatott Dorinával. Csakhamar azután igen kedves mulatsága akadt: szénakaszálás volt s a nagymama megengedte, hogy a gyermekek Mártha asszonyval kimenjenek a mezőre. Ez volt aztán a pompás multság! Ott hemperegtek az illatos, puha fűben, raktak apró boglyákat s ki nem fogytak a tréfából. Mialatt Mártha dada a magával hozott kézi munkán dolgoztatott, sokszor arra riadt föl, hogy a kis Dorina tréfás segélykiáltását hallotta, mikor Palika szinte eltemette a kis leányt egy nagy rakás puha széna alá, melyet a fejére zuditott. (Lásd a képet a czimlapon.)

Már esteledett, midőn a dada összerakta munkáját és haza indult a gyermekekkel. Vigan szaladgálva, dalogatva ment Palika s egyszerre a dada azt vette észre, hogy a fiu elmaradt tőlük. Hivogatta sokáig, de hiába s végre hazament Dorinával, azzal biztatva magát, hogy Palika majd hazajön maga is, mert az utat jól ismeri s a ház különben is alig néhány száz lépésnyire volt, úgy hogy látni lehetett a mezőről. Midőn tehát hazaértek s a nagymama kérdezte, hol van Palika, Mártha asszony minden aggodalom nélkül felelé:

— Elmaradt tőlünk, de bizonyosan

itt lesz mindjárt, mert maga is említette, hogy nagyon megéhezett a sok ugrálásban.

Az idő azonban mult s Palika nem jött haza. A nagymama végre nyugtalan lett és aggódva mondá:

— Istenem, csak nem történt valami baja annak a fiúnak!

— Oh dehogy! szólt az ezredes, ugyan mi baja történhetett volna? Bizonyosan ott lábatlankodik még a munkások közt, nézi, hogy rakják meg a szekereket. Emlékszem, én is nagyon szerettem kicsiny koromban a szénás szekerek körül bámészkodni. Egyébiránt, hogy megnyugtassalak, kísétálok a mezőre és hazahozom a kis kópét.

Az öreg ur csakhamar kint volt a mezőn s azt várta, hogy a szemfüles Palika, mint máskor, most is már messziről eléje fog szaladni. De hiába várta, Palika nem jött s hiába nézett szét a mezőn, nem látta sehol.

— Bizonyosan észrevett messziről s elbujt valamely boglya mögé, hogy ingerkedjék velem, gondolá az öreg ur. No megállj, kópé, ha még talállak, meghuzogatom azt a borzas hajadat.

Beljebb ment a mezőre, megkerült minden boglyát és szénacsomót, de Palikát csak nem találta. És amint ott járt, föltűnt neki, hogy a munkások, kik különben oly jó kedvvel szoktak dolgozni, most oly szótlanok, sőt szomorúknak látszanak. Végre megszólította az egyiket:

— János gazda, nem látta itt valahol az én kis unokámat, Palikát?

— A Pali urfit? . . . De igen is, kérem alássan, . . . láttam.

Ugy látszott, mintha János gazdának nagyon nehezére esett volna a beszéd! pedig máskor ugyancsak örvendett, ha a nyájas öreg ezredes urral beszélhetett Szögvári ezredes ismét kérdé:

— De nem látom seho' a kis fiut s haza sem jött; elment már innen?

— Innen? Igen is, kérem alássan, elment, azaz hogy... tulajdonképen nem is ment hanem... izé...

János gazda elhallgatott, mintha nem birná kimondani, ami a nyelvén forog. Az ezredes meglepetve kérdé:

— Micsoda furcsa beszéd ez, János gazda? A kis fiu elment, nem is ment el, — mit értek ebből?

— Hát, kedves jó nagyságos uram... hát... a kis urfi nem maga ment... hanem izé... hát... ugy vitték.

— Vitték? De hát miért? Csak nem történt valami baja?

— De bizony... nagyon félek, hogy nagy szerencsétlenség érte... én csak messziről láttam, nem is tudom jól, hogy és mi történt, de a Jóska, meg a Bandi legények majd elmondják; ők vitték haza a szegény kis ifurat... eddig már bizonyosan oda is értek vele.

Szögvári ezredes nem is kérdezősködött tovább, hanem megfordult és gyorsan ment hazafelé, hogy lássa, hogy megtudja, mi történt Palikával s hogy azonnal intézkedhessék a szükséges segítség iránt.

Lássuk azonban most már mi is, hogy tulajdonképen mi történt hát Palikával?

Mikor Palika elvált Mártha dadától és Dorinától, a mezőről való hazamenet közben, azért tette ezt, mert észre-

vette, hogy egy nagy szénás szekér már meg van rakva és épen indulni készül. Már pedig régóta egyik kívánsága volt Palikának, hogy egyszer ott fent ülhessen a magas szénás szekér tetején, azon mehessen be a faluba, az udvarba. Hamar odaszaladt tehát és kérte a kocsis, hogy segítse föl a széna tetejébe.

— Hová gondol, ifiuracskám! szólt a kocsis. Mit mondana a nagypapa!

— Oh, nagyapácska még soha sem mondta, hogy nem szabad a szénás szekérré ülnöm.

— Igen ám, mert nem gondolt efféle. Nagyon magas ám ez, ha le találna esni, nagy baja történnék.

— Dehogy esem le! Hiszen elég hely van odafent, akár tizen is feketünk kényelmesen.

Addig-addig könyörgött, rimánkodott Palika, míg a kocsis végre is beleegyezett és fölsegítette a szénás szekér tetejére, ahol, igaz, elfért volna kényelmesen akár husz ember is. Palika végig heveredett a puha szénán s roppant gyönyörűséggel tekintett le a magasból.

A szekér lassacskán megindult, — Palika pedig, mint előre látható volt, nem birt sokáig egy helyben nyugton maradni. Mialatt a kocsis a lovakra ügyelt, hogy valami kátyuba ne zökkenjen a szekér, Palika megunva a fekvést, lassanként a széna szélére csuszott s látván, hogy a kocsis lábait lelógatva ül elől, megpróbálta, nem tudna-e ő is úgy ülni? Egy-két perczig sikerült is, — de aztán a szekér egyet zökkent, Palika elvesztette az egyensúlyt és rémült kiáltással lebukott a magasból. (Lásd a képet a 148 lapon.)

A kocsis és a szekeret kísérő munkások ijedten szaladtak oda, hogy föl-emeljék, — s roppant rémületökre azt találták, hogy a kis fiu teljesen eszméletlenül fekszik a földön. Megtapogatták, — nem tört el se keze, se lába, és mégis halálsápadt volt. A jó emberek hamarjában azt hitték, hogy szörnyet halt.

Megkisértették föléleszteni, hoztak vizet, dörzsölték, de mind hiába, Palika

nem nyitotta föl szemeit. Végre egy öreg munkás megszólalt:

— Legjobb lesz gyorsan hazavinni és orvost hivatni . . . talán még lehet segíteni rajta.

Rudakból hamarosan nyugágyat kötözték össze, ráterítették szüreiket, puha szénával megrakták s rátették az eszméletlen fiucskát. Két ember aztán lassu léptekkel, óvatosan bevitte a faluba, épen

... LEBUKOTT A MAGASBÓL ... (Lásd a 147. lapon.)

mikor az öreg ezredes egy másik uton kifelé ment a mezőre. Az egyszerű, de jószívű munkások szomoruan ballagtak előre s a ház elébe érvén, megállapodtak, azon tanakodva, mily módon adják tudtul az öreg szülőknek e nagy szerencsétlenséget. A nagymama épen az ablaknál ült és észrevette a közeledőket ... azt is

csakhamar észrevette, hogy Palikát hozzák. A szegény jó nagymama ijedten föl-sikoltott, látta, hogy beteljesedett, amitől mindig félt: valami nagy baja történt Palikának! Sietett ki az udvarra s halványan, szólni sem tudva iutett az embereknek, hozzák be a kis fiut a szobába, fektessék az ágyra.

Levetköztették, lefektették a kis fiut s még mindig nem nyerte vissza eszméletét. A nagymama alig bírta végig hallgatni; miként történt a szerencsétlenség, most nem volt ideje a beszédnek, segítség kellett gyorsan. Rögtön befogatott és küldött a városba orvosért, megparancsolva a kocsisnak, hogy ne kimélje a lovakat, hajtson amennyire csak lehet.

Kinos, gyötrelmes óra volt az, melyet a jó öreg szülők ott töltöttek az eszméletlen gyermek ágya mellett, várva az orvos érkezését. Fog-e az orvos még segíthetni? vagy talán örökre vége ennek a kedves fiúcskának!

Az orvos végre megérkezett s megvizsgálta a beteget. Aggódva rázogatta fejét és végre megszólalt:

— Még él... de a baj igen súlyos és nem állhatok jót róla, hogy ha a fiu életben marad is, nem lesz-e örökre nyomorék. Keze-lába ép ugyan, de attól félek, hátgerincze van megsérülve, ez pedig veszedelmes!

Aggódva, halványan álltak körül mindnyájan a kis beteget s az orvos szavai, fájdalom, nagyon is igazaknak látszottak; Palika visszanyerte ugyan eszméletét, de nem birt mozdulni s mereven, halálsápadtan, mozdulatlanul feküdt ott az ágyban.

Elmult néhány nap s a kis beteg állapota nem változott. Az orvos biztatókép elmondta ugyan, hogy nem kell végkép kétségbeesni, az ilyen erős fiunál sokat segíthet a természet s meglehet, hogy még fölépül: de meglátszott, hogy az orvos maga sem bizik egészen s így a jó öregszülőknek, a kedves Dorinának, a hü

Mártha dadának azzal a szörnyű gondolattal kellett megbarátkozni, hogy ez a vidám, kedves, pajzán fiúcska, ez a fürge, élénk Palika egész életét mint tehetetlen nyomorék ágyban fekvé lesz kénytelen eltölteni!

Magának Palikának persze nem mondták meg ezt a veszedelmet s a vitéz kis fiu megadással tűrte a bajt, készségesen bevette a keserü orvosságot és mindent engedelmesen fogadott, amit az orvos vagy a nagymama mondott; képzelni sem lehet szelidebb, jobb beteget. Sőt Palika, mint máskor, midőn holmi kisebb baja volt, úgy most is azon igyekezett, hogy még ő nyugtatgassa meg az aggódó nagymamát; elfojtotta a sóhajtást, bármily fájdalmakat szenvedett s gyöngé hangon mondogatá:

— Ne busuljon, nagymamácska... majd jobban leszek... nem olyan nagy baj ám ez, majd meglássa. Még nagyobbakat is el kell majd viselnem, ha egyszer katona leszek. (Folytatása következik.)

R E J T V É N Y.

— Fülöp bácsitól. —

Van egy furesa sajátságú
Néger-testvérpár,
Egymás nélkül semmi áron
Sehová se jár.
Emberhússal táplálkozván
Mind a két legény,
Mindegy néki asszony, férfi,
Gazdag vagy szegény.

Ha a gyomrát aztán végre
Elrontotta már,
Flastromot kap az orvostól
A hü testvérpár!

AZ ÜGYES BÉKA.

— Mese. —

AGY mozgás és izgalom uralkodott a tó partján a békasereg között, de azért lárma nem hallatszott, mert béka barátaink csak suttogva brekegtek és nagy ovatossággal beszéltek egymással. Hangos béka-brekegést bizonyosan hallottatok már, — de hallottátok-e, hogy suttognak a békák? Ugy-e nem? Sajnálom, mert ha nem hallottátok, én bizony meg nem magyarázhatom, milyen az, én csak annyit mondhatok, hogy a mi békáink ott a tó partján nagy izgatottsággal suttogtak.

De mért voltak izgatottak? és mért nem mertek hangosan brekegni? Hja, annak megvolt a maga oka. Azért suttogtak, hogy meg ne hallja őket és el ne szaladjon az a kis kövér bogár, melyet megpillantottak.

Az ám, mindössze egy kis kövér bogár okozta az egész izgalmat. Ti persze, kis olvasóim, akár tiz kövér bogárkát láthatnátok s bizonyosan nem jutna eszetekbe izgalomba jönni, — de a béka nem kis fiu ám, nem is kis leány, neki tehát szabad nagyon megörülni, ha megpillant egy kövér bogárkát, épen olyat, a minőt legjobban szeret megenni akár ebédre, akár vacsorára. És ez a kis bogárka épen ségesen olyan volt, aminőre minden békácskának nagyon fáj a foga, amit, gondolom, nem vesztek nekik rossz néven, mert hát a békák rovarokkal táplálkoznak.

Elég az hozzá, az a kis bogár, mely olyan csöppecske teremtés volt, egészen

tüzbe hozta a hideg vérű békaatyafiságot. A szegény bogárka persze nem is álmodta, hogy ő miatta ilyen nagy mozgás támadhat; csöndesen, nyugodtan és minden gyanu nélkül mászkált a magas fű és sás között, örülve a gyönyörű tiszta napnak, a melegnek s nem gondolva arra, hogy még olyanféle teremtmény is létezik, minő a béka. És valóban, mit is törődjék egy ártatlan kis bogárka a békákkal?

Bogárkánk tehát addig-addig sétálgatott, míg végre egy magas sás-levelen fáradtan megállt és elnyújtózott pihenni. A nap pompásan sütött, a szellő kellemesen ringatta a levelet s bogárkánk semmi veszedelemtől sem tartva, elszundikált ott fönt a magasban.

És ez volt épen a baj, már t. i. a békák baja, hogy a bogárka ott fönt volt a magasban, olyan magasban, hogy látni ugyan lehetett, de nem lehetett olyan magasra ugrani; a puha, hajlékony sásra pedig föl nem mászhat a nehéz béka.

Tanakodtak, vitatkoztak tehát suttogva, mit tegyenek, százfélét tanácsoltak s utóljára annyira tűzbe jöttek, hogy már majd harcra keltek egymás ellen, eleinte csak azért, hogy miképen kell azt a pompás kövér falatot megkeríteni, azután pedig azért, hogy kié legyen. Szinte elfeledték, hogy hiszen még azt sem tudják, hogy fogják meg és már veszekesznek a fölött, ki egye meg.

Végre egy öreg, nagyon öreg békaapó, akit nemcsak vénsége, hanem nagy bölcsessége miatt is mindnyájan tiszteltek, előlépett és így szólt:

— Kedves barátim, azzal bizony semmi jóra sem jutunk, ha itt egymás

közt veszekszünk. Aztán utóvégre is, még ha sikerül is megkapni ezt a jó falatot, csak egynek juthat. Én tehát az tanácsolom, hogy sorsot huzzunk és akinek a szerencse kedvez, azé legyen a jó falat. Ő lássa aztán, hogy kapja meg. Mit gondoltok?

Az egész társaság belátta, hogy az öregnek igaza van, beleegyeztek mindnyájan és azonnal huzztak is sorsot. A szerencse egy tisztes öreg békának kedvezett és így a többiek annál szívesebben belenyugodtak, egyik sem irigyelvén az öregtől a jó falatot.

De mégis! egy nagy lapu alatt elrejtőzve ott leskelődött egy fiatal békácska, mely szintén sováran pislogott a jó falat után és midőn a többiek sorsot huzztak, ő félre vonult.

— Én bizony nem egyezem belé, mondá magában. Nekem is csak annyi jogom van a kövér falathoz, mint másnak. Aki hamarabb megkapja, azé lesz.

Hangosan azonban nem mert szólani, mert tudta, hogy megvernék és elüznék vakmerőségeért.

Az öreg béka, kinek a sors odaitélte a jó falatot, eleinte nagyon megörült; de amint a többiek szétozlottak, kissé bosszusan dörmögé:

— Hm! Nagyon szép, hogy nekem engedték át, — de hát mit érek ezzel? Nem juthatok hozzá! Fölmászni nem lehet... olyan magasra ugrani nem bírok!

Már épen el akart menni, midőn az öreg bölcs békaapó hallván panaszát, halkán így szólt hozzá:

— Csak türelem, kedves barátom! Az igaz, hogy nem lehet se fölmászni, se fölugrani... no de majd meglátjuk!

Csak maradjunk itt és vigyázzunk. Én majd segítek neked örködni.

A két öreg béka tehát szépen nyugodtan odaült a sás alá s a vén bölcs még sugott valamit, amire a másik örvendezve bölintgatott fejével. A kis hetyke béka ott a lapu mögött szörnyen szerette volna meghallani, mit suttognak az öregek, de hiába; egy szót sem birt megérteni.

Ott üldögéltek tehát nagy csendben, — fönt a levélen a kis kövér bogárka, semmit sem sejtve a fenyegető veszedelemről, lent pedig a két öreg, és a fiatal béka.

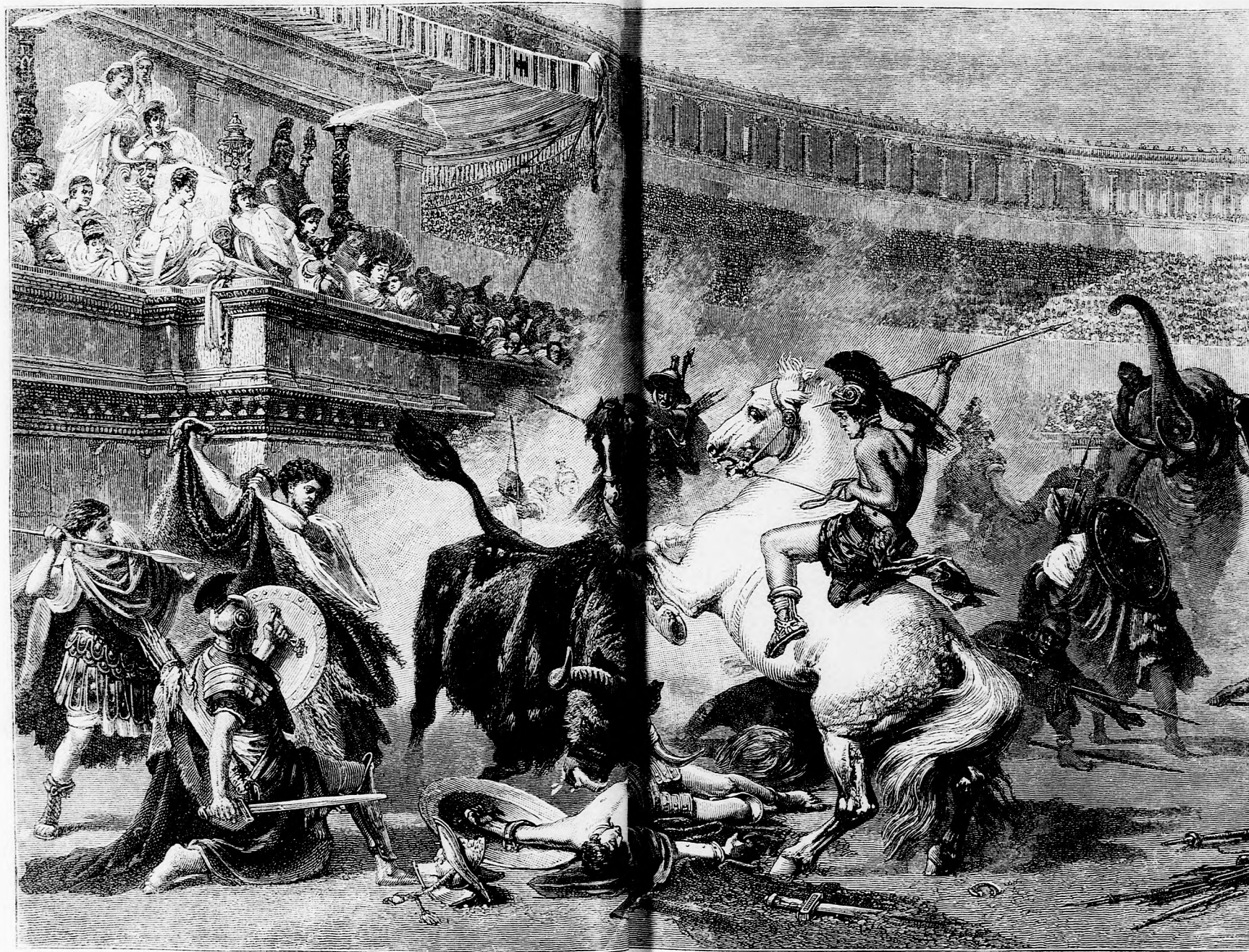
A kis béka eleinte nagyon félt, hogy a vén bölcs békaapó talán tud tanácsot adni a sorshuzás győztesének s ez hozzáfér a prédához. De bizony a két öreg csak folyvást csendesen üldögélt ott, mintha nem is törődnének többé a kövér falattal. A fiatal végre megunt a hosszas várakozást és így szólt magában:

— Ugyancsak hiába ijedten meg, hogy ezek az öregek még kisütnek valami okosat! Mindjárt gondolhattam is volna, hogy az ilyen vén filkók nem tudnak semmit; mi fiatalok sokkal ügyesebbek vagyunk, majd megmutatom én nekik!

És a hetyke kis ficzkó majd hangos nevetésre fakadt, mikor arra gondolt, mennyire el fognak bámulni és rémülni azok a nehézkes öregek, ha ő majd elkapja az orruk elől azt a jó kövér bogárkát. Azonban erőtt vett jó kedvén és kifőzte a hadi tervet, miképen fogja a zsákmányt megkaparítani.

Terve igen egyszerű volt. A magas fűben, a nád és sás között óvatosan meg-

(Folytatása a 154. lapon.)

BIKAVIADAL AZ ŐSRÓMAI KUSZBAN. (Lásd a 154 lapon.)

(Folytatás a 151. laphoz.)

kerülte a figyelmesen örködő két öregot és szerencsésen eljutott ama sás tövéhez, melyen fönt a bogárka gyanutlanul szundikált.

— Hahaha! nevetett magában. Kedves öreg nagyapók, ti ugyancsak fogtok bámulni, haha! Azt hiszitek, hogy az a bogárka majd magától beleugrik a szátokba, azt hiszitek, hogy elég, ha itt ültök és vártok türelmesen? Persze, fölmászni nem mertek, mert a gyöngé növény nem birná meg a ti kövér, potrohos hasatokat; de én karsu és könnyü vagyok, én fölkapaszkodhatom. Enyém lesz a jó falat! Aki ügyesebb, az kapja.

Ezzel lassan, ovatosan kezdett fölfelé kapaszkodni. Koronként megállt és kémlelődött, valjon ez öregek nem vették-e észre; de azok folyvást merően a bogárkára néztek.

— Milyen együgyűek! gondolá a kis béka. Ugy oda bámulnak, hogy még most sem vesznek észre semmit.

Pedig én bizony nem tudom, nem vették-e észre. Hogy nem mutatták, az bizonyos; de a vén bölcs békaapó mintha sugott volna valamit a másiknak, aki aztán nagyon örülni látszott.

A kis ügyes ficzko mászott tovább, mindig följebb s már egészen közel jutott a bogárkához; de ekkor a gyöngé levél hajladozni kezdett s valami történt, amire a kis ügyes nem számított, de igen is számított a lent örködő két öreg. A levél ingására ugyanis a bogárka fölébredt és látván az ellenséget, menekülni akart. Nem levén szárnyas bogár, nem volt más menekvése, mint leugrani a földre, a hol

a puha fűben meg nem üthette magát. Erre vagy effélére várt oly türelmesen a két öreg s azért örültek, mikor a hetyke ficzko fölkapaszkodott.

A mint a bogárka a magasból lepoty-tyant, az egyik öreg béka, akinek szánva volt, hirtelen odaugrott és bekapta a jó kövér falatot. Olyan pompás volt, hogy még! Már persze béka komának.

A magát olyan ügyesnek tartó fiatal béka a magasból ijedten és boszusan látta, miképen sült fel nagy ügyességével s mily hiába csufolkodott az öregeken. Szégyenkezve tért vissza és szemlesütve hallgatá, amint a bölcs öreg mondá neki:

— Fialat barátom, máskor ne akarj csalárd módon jó falathoz jutni és ne gondold, hogy a fiatalok hetykesége többet ér az öregek tapasztaltságánál!

AZ ŐSRÓMAI CZIRKUSZ.

(Képekkel a 152—153 és 160. lapokon.)

Azt hiszem, alig van köztetek valaki, aki ne lett volna már czirkuszban vagy legalább hírét ne hallotta volna. Nagyobb városokban többnyire állandó czirkusz van, vidéken pedig vándor-társaságok járnak, melyek hol itt, hol ott ütik fel sátrukat és tartanak produkeziókat, nagy gyönyörűségére főleg a gyermekvilágnak. Mert a czirkuszban igen jól lehet mulatni, mindenféle bohóságokat lehet ott látni. Ügyesen betanított lovak tánczolnak, kötéltánczosok sétálnak a magasban kifesztett vékony kötelen, bohócok ugrálnak, üznek bolondos tréfákat stb. s tudom, aki közületek egyszer látta, sokáig kellemesen visszaemlékezett reá.

Mai nap czirkuszt nézni meglehetősen ártatlan multság. De nem mindig volt ez így, volt idő, mikor a czirkuszban

nagyon kegyetlen dolgokon mulattak a szívtelen, romlott erkölcsű emberek,

Nagyon régen, kétezer esztendővel ezelőtt már a czirkuszi előadás volt legkedvesebb mulatsága különösen a hatalmas római népnek. Minden nagyobb városban volt egy-egy óriási czirkusz, még pedig kőből építve, oly nagy, hogy több ezer ember elfért benne; de itt aztán nem lovakat tánczoltattak, nem is bohócok ugráltak, hanem gyilkos viadalok folytak a néző közönség mulattatására.

A hajdani czirkuszban kétféle viadalok folytak: vagy ember vivott emberrel, vagy ember vadállatokkal. A vivókat »gladiator«-oknak nevezték s ezek rab-szolga féle emberek voltak, nem álltak egy rangban a többi szabad emberekkel. A czirkuszban élethalálra kellett vívniök egymás ellen s a ki gyöngébb volt, azt az ellenfele kegyelem nélkül megölte, a nézők pedig tapsoltak a győztesnek! Ugy-e borzasztó mulatság volt ez?

De még borzasztóbb volt, mikor vadállatokkal kellett viaskodni. Eleinte csak szilaj bikákat vittek a czirkusba: később hoztak Ázsiából, Afrikából oroszlánokat, tigriseket s a czirkusz mellett e célra épült helyiségben tartották; mikor az előadás órája megérkezett, a fenevadat bebocsátották a czirkuszba és roppantul tapsoltak, ha a tigris vagy oroszlán széttépte a szerencsétlen viadort. — Mikor a pogány rómaiak a keresztény hitűeket üldözték, az elfogott keresztényeket sokszor arra ítélték, hogy a czirkuszban birkózzanak meg a vérengző fenevadakkal, még pedig fegyver nélkül. Ily módon sok ezer ember veszett el szörnyű halállal s a nézők ezt igen jó mulatságnak tartották!

Szerencsére azok a borzasztó idők már rég elmúltak s a hajdani czirkuszoknak már csak romjai láthatók. Legnagyobb szerű volt Róma város óriási czirkusza, melynek falai még napig is állanak és bámulatra ragadják az utast.

A NYÚZOTT FEJ.

MÁJER ur, a tudós német
Indul mesze tengerekre:
Indiánt civilizálni
Vágya, czélja, titkos terve.

Tollbokrétás pöre ficzkók
Élnek ott Amerikában:
Tisztességes öltözettel
Látja el mindet, a hány van.

Bugyogót, kantust szab rájok
(Ilik nekik szörnyüképen!)
S mellesleg mondva: tárczája
Folyvást telik igen szépen.

Félhették is. Alig száradt
Meg a nadrág, kantus: íme
Minden iszonyu fakó lett,
Tisztára kiment a színe.

Egy szép este őserdőben
Nagy felhőszakadás támadt,
Megy két vad és felsőhajtnak:
»Jaj beh féltem a ruhámat!«

Vad indian boszút forral,
Hogy tönkre lett a kantussa;
Megrohanja Májer urat
Mikor ép álmát aluszsza.

»Megskalpozlak!« »Jaj mi lesz az?
Nem értem!« »No majd meglátod!
Lenyúzom a fejed bőrét,
Száz ördög meg ezer átok!«

S megskalpozta. A fejbőrét
Indiánok piritgatják,
Vad táncot járnak mellette
Látjátok a másolatját?

S Majer ur? Az indiánt, a
Skalpot, mindent csak neveti:
Mert párókája volt neki.

A MEGGYÓGYULT BETEG.

— Vigjáték egy felvonásban. —

Irta: **FELIX** bácsi.

(Vége.)

V. JELENET.

Voltak, Jani, Feri, Géza, Gyula belépnek,
később a szobaleány.

Jani	}	Kezét csókoljuk, kedves néni! Jónapot, kedves bá- csika!
Feri		
Géza		
Gyula		

Apa. Ide ide, kis öcsém, üljetek a
terített asztalhoz és egyetek addig is, míg
befogatok; majd kocsikon megyünk az
erdőbe.

Jani	}	Köszönjük! Oh, mily pompás lesz! (Leülnek és esznek.)
Feri		
Géza		
Gyula		

Apa (miután esengetett, a belépő szobaleánynak.) Fogjanak be azonnal mind a két kocsi!

Szobaleány. Igen is! (El.)

Gyuri. Milyen jó lesz! labdázunk!

Agata. Virágot szedünk!

Jani. Dalolni fogunk!

Feri. Hintázunk!

Géza. Csónakázunk!

Gyula. Sárkányt eresztünk!

Gyuri. Jaj be jó lesz!

Vincze (félénken.) Én is mehetek a ligetbe, apácska?

Apa. Hová gondolsz! — Megtiltotta a doktor bácsi!

Vincze. De apácskám!...édes apácskám... nagyon kérlek....

Apa. Nem, nem, hasztalan minden! Megtiltotta az orvos!

A mama. Majd én itthon maradok veled és vigyázok, hogy csöndesen alhassál.

Vincze (síró hangon.) Tudnék is én aludni, mikor a többiek olyan jól mulatnak!

Apa. A betegnek mulatság helyett nyugalom kell!

Vincze. De hisz én nem vagyok beteg... csak egy kicsit... no tudod... csak egy kicsit!

Apa. Kis betegségből nagy betegség lehet, ha nem vigyáznak!

Vincze. Édes apácskám! (Félre.) Jaj, csak merném... de szégyenlem... félek!

Apa. Mit akartál mondani?

Vincze. Semmit... csak úgy..

Szobaleány (belép.) A kocsik előálltak.

Apa. Menjünk!

Fiuk. Menjünk, menjünk!

Vincze. Édes apám — jaj, édes mamám. csak most az egyszer bocsássatok meg, bevallom hát, nem voltam én beteg, csak féltem az iskolától, itthon akartam maradni... bocsássatok meg!

Jani

Feri

Géza

Gyula

(nevetnek.) Ha! ha! ha! az iskolakerülő!

Apa. Csöndesen! Most az egyszer ne nevesetek, — mert Vincze most jót tett, — megbánta és töredelmesen bevallotta hibáját. Ez elismerést érdemel.

A mama (szeliden az apához.) És bocsánatot!

Vincze (leugrik a pamagról és a mama kezét megragadja.) Csak most az egyszer bocsássatok meg!

A mama (megölelve őt.) Ugy-e, nem teszed többé?

Vincze. Soha, soha!

Apa. Kezet rá! Ez pedig nagy szó!

Vincze (önérettel.) Megtartom! (Kezet ad.)

Gyuri. Ezentul még szivesebben járok iskolába veled! (Vincze megöleli őt.)

Agata. Ugy-e, apácska, most már ő is eljön velünk?

Apa. Az lehetetlen! az orvos ur későbbre ígérkezett, mit mondana, ha senkit sem találna itthon, és megszegettük volna tilalmát?

Agata. Majd én a kisasszonnyal itthon maradok és megkérem, hogy ne haragudjék. Mi majd később is kimehetünk.

Vincze (megölelve nővérét.) Nem, édes Agatám! ennyi büntetést megérdemlek, és ez nem is fog nekem fájni, mert senki sem

haragszik reám; többet ez ugy sem fog soha előfordulni! Igérem!

VI. JELENET.

Voltak, Orvos.

Orvos. Hó! hó! az én kis betegem már talpon van? Mi ez?

Apa. A megfejtés rövid. Tévedni emberi dolog, megtérni pedig az egek sugallata. Vincze őszintén bevallotta, hogy most az egyszer tettett betegsége által csak az iskolát akarta kikerülni, de nem teszi többé. Megbocsát neki ön is?

Orvos. Miután önök megbocsátottak, szivemből.

A mama. Mindnyájan a ligetbe készülünk!

Apa. Csak Vinczét köti az ön tilalma.

Orvos. Felmentem! mert bízom igéretében!

Vincze. Köszönet, ó köszönet! és nem fog doktor bácsi csalódnai!

Orvos. Hiszem is! Mindenki tudhatja, hogy a ki az iskolát kerüli, az csak önmagát csalja, saját idejét lopja, a szép tudományt eldobálja magától, mások becsülését, szeretetét eljátsza, szóval tudatlan és nevetség tárgya lesz. Óhajt-é ilyen lenni valaki?

A fiuk (mind.) Senki!

Orvos. Eszerint hát egy társaságba valók vagyunk, mert én is így gondolkodom és a mai nap örömeire én is e tisztelt társasággal megyek a ligetbe jelszóul azt kiálltva: éljen a megtért iskolakerülő!

Mind. Éljen.

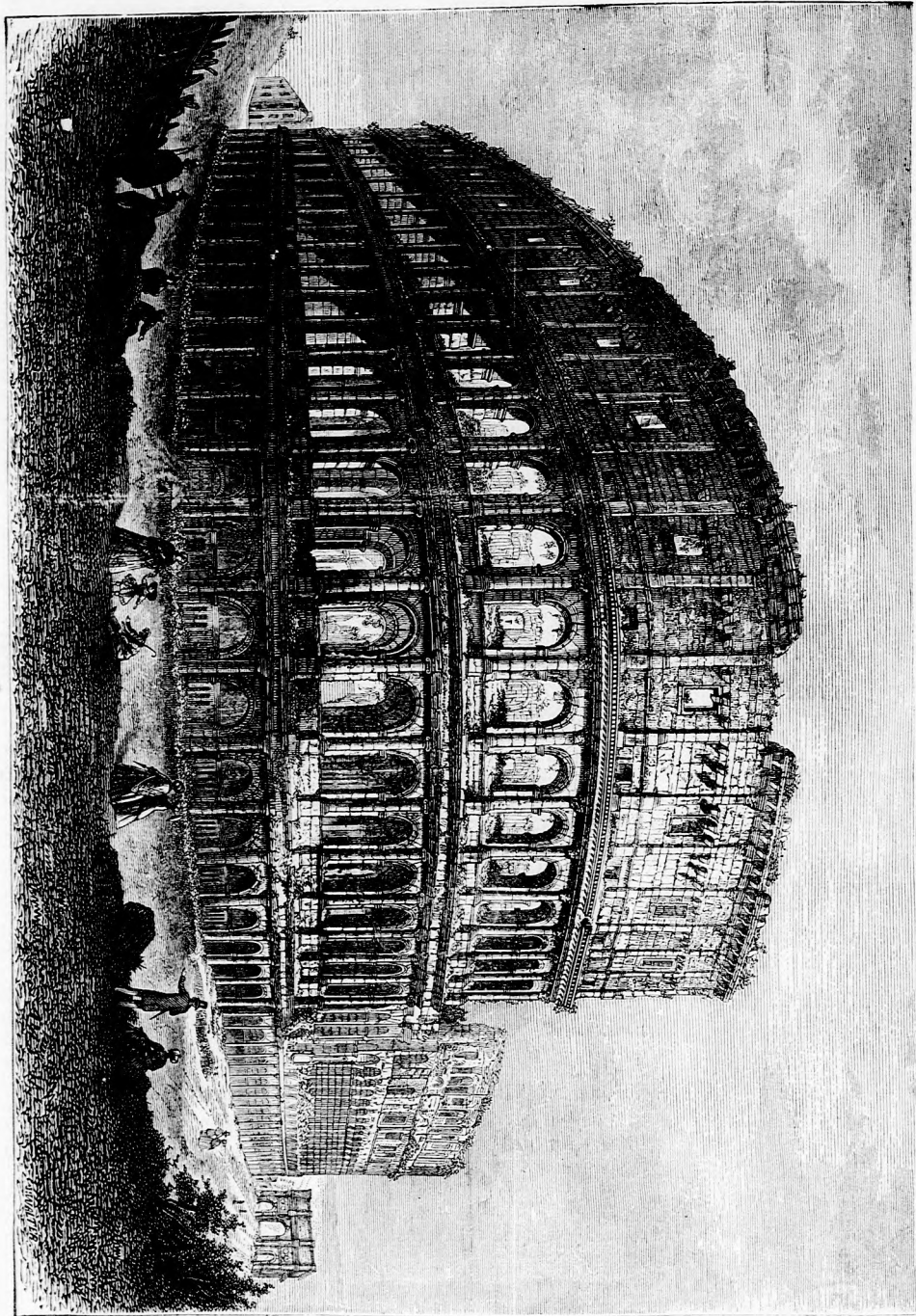
(A függöny legördül.)

A »KIS LAP« XV. köt. 7-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Zágráb.“

Helyesen fejtették meg: Csicsmanczay Emilia, Gizella és Lujza, Laubocher Ernő, Weber Klára, Zinsenheim Ilon, Teréz és Janka, Singer Regina és Károly, Zuna Gusztáv, b. Wazmer Hajnalka, Balássovich Alice, Reiner testvérek, Kovács Dezső, Szénási Emma, Fraenkel Mariska és József, Siklósi Gyula, Bodola Irma, Hirsch Aranka, Steuer Irén, Tavasz Mariska és Antal, Szlavkay Jolán, Irma és Zoltán, Buda Kálmán, Mihályfi Jóska, Bernady Margit, Menczel Szeréna, Hungerleider Róza és József, Janicsád Marcsa, Zatlukál Erzsike és Jóska, Stern Jeanette, Jurisics Milike, Liszauer Jolán és Lenárd, Selley Ilona, Munk Pál és Péter, Buday Emma, Leveleky Béla, Dömötör Pál, Schwarz Józsi, Klein Száli, Wohl Henrik, Vilmos, Lajos és Izidor, Pongrácz Jolánka és Balczár Irénke, Szászy Ilon és Józsi, Teitlbaum Arthur, Götz Irma, Ivády Ilona, Sztompák Miklós, Keresztes Ilona és Gizella, Zakó Emma, Siska Erzsike, Halbrohr Frida és Sándor, Kohn Julcsa, Fischer Sándor, Adler Dávid, Vitez Adolf, Böhm Laura és Gizella, Ghyeczy Anna, Csauz Kornélia, Kárpáthy Margit, Engel Ilka és Gizella, Demjanovics Anna, Agoston Anna és Károly, Spitz Dolfi, Lengyel Gábor és S., Fischbein Miklós és Andor, Weisz Róza és Mariska, Kubanek Lenke, Peck Józsi, Burger Vilma, Kalmár Margit, Szalay József, Jegesi Mariska, Altver Jozefa, Geiger Irén, Fuchs Róza, Sárközy Anna és Jóska, Inzelt Manó, Fuchs Adél, Mandel Emma, Józsi és Ede, Goics Amadil, Scheidl Gusztó, Idrányi Margit, Horváth Etelka, Boros Zoltán és Elemér, Demeter Albert és Dezső, Cserna Ilonka és Margit, Sebők Zoltán, Biró Etelka, Zlinszky Ida, Malvin és Aladár, Reichenberger Sándor, Sey Szilvesztrina, Nagy Floricza, Pécsy Angyalka és Irma, Jankó Gyula és Béla, Michitsch Anna, Lőrinczy Janka, Ulrich Etelka, Korányi Vilma, Lövinger Bernát, Wallerstein Aladár és Mór, Lövy Janka, Koricsóner Teréz, Kohn Imre, Lévitusz Sándor és Gyula, Singer Sándor, Kummer Gyula és Tröster Béla, Nagy Ilonka, Margit és Ida, Vamzer Károly, Horváth Malvin és Ida, Roxer Teresi (?) Tarnay Lojzika, Feleki Ludovika, Dienes Lenke, Endrényi Jenő, Osko Lujza, Szentirmay Béla, Merza Gizella, Küry Klára, Mattyasovszky Marianna, Zoltán Jolanda.

A »Kis Lap« 5. és 6-ik számaiban megjelent rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Lövinger Bernát, Arnold Olga, Lövy Janka, Koricsóner Teréz, Kohn Imre, Lévitusz Sándor és Gyula, Singer Sándor, Nagy Ilonka, Margit és Ida, Tarnay Lojzika, Osko Lujza, Zoltán Jolanda.

Az ösrómai circus romjai. (Lásd a 154. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
 Budapest 1878. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.